UIT HET ZWARTE BOEK VAN 'N TELEGRAFIST

DOOR J. T. VAN LEIDEN

(Vervolg).

Hij dankte haar met vormelijke hartelijkheid en legde de enveloppe in haar uitgestoken hand. Ze bleef er nog met verbaasde oogen naar staren toen hij de kamer al verlaten had. Snel kwam ik uit mijn schuilplaats te voorschijn. Zou het geluk ons zoo zonder eenige moeite het begeerde in handen gespeeld hebben? Het was bijna niet te gelooven.

Mary's eerste opwelling was, de enveloppe open te scheuren, maar bij nader inzien stak ze haar friseerlamp aan, zette er een leeg spiritusblikje met water op. Na enkele minuten begon het water te koken, en nu hield ze de enveloppe boven den damp totdat de gom week werd. Voorzichtig, met ingehouden adem, opende ze den omslag door dien met het dunne achtereind van haar penhouder los te rollen. Er zaten drie netjes opgevouwen exemplaren van de Times in.

Ik vloekte. „Hij neemt je in de maling, de gek!" zei ik woedend.

Mary zat in sprakelooze verbazing. Ze vouwde de kranten weer dicht, stak ze in de enveloppe en sloot deze zoo zorgvuldig dat er aan de buitenzijde geen enkele beschadiging te zien was.

„Ik geloof 't niet," zei ze nadenkend. „Ik geloof dat hij mij op de proef stelt!"

Ik keek haar vragend aan.

„Zeker! Hij denkt dat Saninovitch hèm achtervolgt in plaats van mij; hij wil me zijn papieren inderdaad tijdelijk in bewaring geven — maar eerst onderzoekt hij in hoeverre ik te vertrouwen ben. Als hij ziet dat ik er niet met de enveloppe vandoor ga, en dat ze nog onbeschadigd in mijn bezit is — dan zal hij me de echte papieren geven!"

Ik bleef twijfelen. „Tenzij hij daarmee al vertrokken is, en ons uitlacht om onze onnoozelheid!"

„Neen, neen. Geloof me, ik ken Morlay langer en beter dan jij. Die man is door een ongelukkigen misstap tot zijn tegenwoordige practijken gekomen, maar in den grond is hij niet slecht. Hij is zelfs onbedreven in 't kwaad. Daar loopt hij nu met die papieren in z'n zak rond, in plaats van ze ergens in een soliede brandkast te leggen! Ach neen, als hij vandaag die ongelukkige waarden aan Sheldon terug geven kon en weer ergens, waar men hem niet kent, een braaf advocaatje worden, zou hij 't doen. Ik weet 't zeker: hij komt terug — misschien vanavond nog."

Nauwelijks had zij dit gezegd of er werd wederom geklopt en ik haastte mij opnieuw naar mijn donkeren schuilhoek. Mary zat weer over haar brief gebogen en riep even kalm als te voren: „binnen!"

Zou Morlay waarlijk al terug zijn gekomen? Het leek me onwaarschijnlijk.

En het was Morlay niet. Ik hoorde hoe Mary verschrikt haar stoel achteruit schoof toen de welluidende baryton van Saninovitch vroeg: „Ik stoor toch niet?"

Ik greep naar mijn browning en stond als tot een sprong gereed. Hier dreigde een onmiddellijk gevaar, en 't kostte mij al mijn zelfbeheersching niet te voorschijn te snellen. Maar ik begreep dat ik 't beste deed de ontwikkeling der gebeurtenissen af te wachten, en ik zegende het toeval dat mij op dit oogenblik der beslissing hier gebracht had.

„Wat beteekent dit?" vroeg Mary, met een stem die misschien meer van angst dan van verontwaardiging trilde.

„Dit beteekent eenvoudig, mevrouw, dat ik uw onverwacht bezoek even onverwacht kom beantwoorden."

Ze maakte een beweging om naar de electrische bel te gaan.

Saninovitch hield haar met de eene hand tegen, met de andere, waarin hij zijn geopend zakmes bleek te hebben, sneed hij met een enkele beweging de draden der geleiding door. „Daarop was ik voorbereid, zooals u ziet. Ik raad u trouwens niet aan alarm te maken; alles kan zeer goed in der minne en met kalmte worden afgehandeld. U hebt me slechts die papieren terug te geven welke u me ontnomen hebt, en ik zal u verder met rust laten."

Hij zei dit alles met een spottende hoffelijkheid die mij het bloed naar het hoofd deed stijgen. Door een kier van de kast kon ik in de kamer zien. Hij stond met den rug naar de deur, en bewoog de handen een paar maal achter zich heen en weer, als zocht hij den sleutel, teneinde de deur te sluiten.

Mary was, achteruitgaande, bij het venster komen te staan, op den grootst mogelijken afstand van haar tegenstander.

Ze antwoordde: „Ik heb geen papieren, en ik kan ze u dus niet teruggeven. U behoeft ook niet naar den sleutel te zoeken; ik heb dien in mijn zak. Het eenige wat u doen kunt is heengaan, anders open ik de balcondeuren en ik schreeuw de buurt bijeen."

Hij deed een paar passen voorwaarts. „Dat zou onverstandig van u zijn. Menschen als u moeten niet te veel de aandacht op zich vestigen. Wanneer u die papieren werkelijk niet meer hebt, zal ik u dwingen me te zeggen waar ze zijn."

Mary's adem ging zoo snel en hijgend, dat ik hooren kon hoe ze streed om haar zelfbeheersching terug te winnen, en de vastbesloten, wreede uitdrukking op het gezicht van den Rus bewees haar dat hij in staat was zijn bedreiging ten uitvoer te brengen.

Maar terwijl ik klaar stond haar te hulp te komen werd er wederom op de deur geklopt. Saninovitch was onmiddellijk bij de deur. Ik zag nogmaals het mes in zijn snel heen en weer gaande hand schitteren, en het electrisch licht ging uit. De kamer was in volslagen duisternis gehuld.

Het kloppen herhaalde zich, en Mary's stem klonk helder en weer geheel rustig: „binnen!"

Even drong er een lichtstraal in de kamer van uit de flauw verlichte gang. Het was Morlay die binnentrad, de deur achter zich sluitend. Mary had gelijk gehad: hij was teruggekomen!

Het was geen tijd voor beschouwingen, maar in de oogenblikkelijke stilte die over ons viel, trof mij het theatrale van den toestand: daar in de kamer had zich een driehoek van elkaar vijandige krachten gevormd, elkaar in zwijgende spanning als uitdagend tot het eerste woord, de eerste daad; en over hen allen hing de duisternis met een sombere dreiging.

Maar nu klonk Morlay's stem vast en helder: „Bent u daar? Is er iets niet in orde?"

„Blijf staan waar u staat!" riep Mary. „Ja, ik ben hier. Maar er is nog iemand in de kamer. Iemand die ons beiden kwaad wil!"

„Ah!" zei de stem bij de deur.

Saninovitch zweeg. Geen geluid verried waar hij zich bevond, en het maakte zijn aanwezigheid te angstwekkender.

„Blijf vooral bij die deur en zorg dat hij er niet uitkomt!" Mary's stem trilde niet, maar klonk hoog van ingehouden zenuwachtigheid.

„In orde — ik ben klaar," zei de man bij de deur. En een kort klik-klak bewees dat hij den haan van zijn revolver spande. Toen lachte hij even: „maar waarom moet dit alles in het donker gebeuren?"

„Hij heeft de draden doorgesneden!" riep Mary.

Morlay kwam een stap verder de kamer in, en sprak in de donkere ruimte voor hem.

„Wilt u zoo goed zijn, meneer de indringer, te zeggen waar u staat?"

Er kwam geen antwoord.

„Hebt u een lamp, of een ander licht dat u kunt aansteken, mevrouw?" vroeg Morlay kort en zakelijk.

„O, weest u toch voorzichtig!" waarschuwde ze.

„Hebt u een lamp?" herhaalde hij op bevelenden toon.

„Alleen 'n friseerlichtje — 't geeft nauwelijks licht!"

„Steek 't dan aan alstublieft!"

„O — ik durf niet!" riep ze, in een onberedeneerden angst dat elke stap in welke richting ook den dood zou brengen.

„Steek 't aan!" gelastte Morlay. „Er zal niets gebeuren. Ik heb hier een geladen en gespannen 38 kaliber revolver — zes schoten voor dien man als hij zich beweegt!"

Beiden, Mary en Morlay, maakten een onwillekeurige beweging en trachtten met hun starende oogen de duisternis te doorboren, want van de plaats waar Saninovitch stond klonk een onverschillige, bijna spottende lach.

Mary, met blinde, tastende handen, zocht zich een weg tot bij haar kaptafel. De lamp rinkelde op 't marmeren blad toen ze hem uit 't étui nam; een lucifer schraapte, knetterde even, en vlamde op.

De blauwe spiritusvlam werd grooter; een trillend, vaal half-licht scheen door de nu spookachtig uit zijn zwartheid oplevende kamer.

De beide fel-starende gezichten zagen de ruimte af tot ze hun blikken lieten rusten op een plek tusschen de kast, waarin ik me opgesteld had, en den verst afgelegen hoek. Daar stond Saninovitch, de armen over de borst gekruist; hij glimlachte.

Instinctmatig schoof Mary dichter naar Morlay toe; hoe weinig had ze gedacht dat het deze man zou zijn van wien haar redding zou afhangen, en hoe slecht zouden wij zijn edelmoedigheid — of was het zucht tot zelfbehoud? — beloonen!

Saninovitch was de eerste die de stilte verbrak.

„Die vrouw liegt," zei hij, met zijn onbewogen, verzorgd barytongeluid; „ik . . . ."

„Zeg dan toch iets!" riep Mary, radeloos nu van overspanning, tot Morlay, die onafgewend zijn revolver op den Rus gericht hield.

„Druk op de bel!" beval Morlay. „We zullen hem nog 'n kans geven."

„De draden zijn doorgesneden!"

„Dan blijft me niet anders over dan met hem af te rekenen!"

Nu deed Saninovitch een stap vooruit.

„U maakt het uzelf en mij noodeloos moeilijk. Die vrouw is in 't bezit van papieren die haar niet toekomen . . . ."

„Welnu — en wat wilt ge daarmee?" riep Morlay dringend, en ik begreep dat de toevallige omstandigheden hem beter op een dwaalspoor hadden gebracht dan wij 't hadden kunnen doen: hij was overtuigd dat Mary zijn eigen papieren tegen Saninovitch

DE EENIG OVERGEBLEVEN BEWONER.

Tusschen de puinhoopen van het bij de verschillende gevechten totaal verwoeste plaatsje Scherwind in Russisch Polen, heeft een ooievaar zijn nest gebouwd op een schoorsteen, die midden tusschen de ruïnen overeind is gebleven. *(foto Ver. Fotobur.)*